UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 151/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. ***CZĘŚĆ WSTĘPNA***			
1.1. ***Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji***			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 31 października 2023 roku w sprawie II K 513/22.			
1.2. ***Podmiot wnoszący apelację***			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. ***Granice zaskarżenia***			
1.1.1. ***Kierunek i zakres zaskarżenia***			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. ***Podniesione zarzuty***			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. ***Wnioski***				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. ***Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy***				
1.5. ***Ustalenie faktów***				
1.1.3. ***Fakty uznane za udowodnione***				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	----------	----------	----------	----------
1.1.4. ***Fakty uznane za nieudowodnione***				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	----------	----------	----------	----------
1.6. ***Ocena dowodów***				
1.1.5. ***Dowody będące podstawą ustalenia faktów***				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
----------	----------	----------	----------	
1.1.6. ***Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)***				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
----------	----------	----------	----------	
3. ***STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków***				
Lp.	Zarzut			
3.1.	***P. apelacji obrońcy oskarżonych A. K. (1) i A. K. (2) zarzuty***: 1. obrazy przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. polegającą na dokonaniu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	dowolnej, a nie swobodnej oraz sprzecznej z zasadami logiki oceny dowodów: a) z zeznań świadka M. B. – poprzez uznanie tych zeznań za wiarygodne jedynie w części, a w pozostałym zakresie uznanie, że z uwagi na powinowactwo z oskarżoną A. K. (1) zeznania te minimalizują zaangażowanie Prezes i Dyrektora Spółki (...) w procederze, podczas gdy: - prawidłowa i wnikliwa ocena tego dowodu wskazuje, że zeznania te winny być uznane za wiarygodne w całości jako w pełni spójne, konsekwentne i szczere oraz z uwagi na to, że zeznania te w całości pokrywają się z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z zeznaniami drugiego pracownika spółki (...), - fakt powinowactwa świadka z oskarżoną nie miał żadnego wpływu na ich treść, na co wskazuje				

	to, że oskarżeni, a w szczególności A. K. (1) są jego powinowatymi w dalekim stopniu, nie utrzymują ze sobą żadnych kontaktów i świadek nie ma nawet wiedzy co dzieje się u oskarżonych, brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do twierdzenia by świadek pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i nie mający żadnego osobistego interesu w rozstrzygnięciu sprawy, miał tylko z uwagi na dalekie powinowactwo składać zeznania odbiegające od rzeczywistości, natomiast pominięcie przez Sąd I instancji części tych zeznań doprowadziło do ustalenia w sposób nieprawidłowy stanu faktycznego sprawy; b) z zeznań świadka A. K. (3) – poprzez uznanie tych zeznań za wiarygodne w całości, podczas gdy zeznania te winny zostać ocenione z większą ostrożnością przez Sąd I instancji i powinny zostać ocenione				

	jako wiarygodne jedynie w części, a niewiarygodne w zakresie w jaki świadek zeznawał odnośnie informowania oskarżonych o zlej sytuacji spółki (...) oraz w zakresie dotyczącym wskazywania przez świadka oskarżonym na konieczność przemyślenia czy powinni oni podpisać sprawozdanie finansowe za rok 2017 z oświadczeniem o braku zagrożenia kontynuowania działalności spółki, a to z uwagi na fakt, iż: - zeznania złożone przez świadka przed Sądem różnią się od zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym we wskazanym zakresie poziomem szczegółowości, co dziwi z uwagi na upływ czasu oraz to, że to zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym składane były wcześniej, a więc to właśnie wtedy zgodnie z zasadami logiki, świadek powinien lepiej pamiętać				

	rzeczywisty przebieg zdarzeń, - świadek zobowiązana przez Sąd do przedłożenia raportów okazywanych rzekomo oskarżonym, nie wykonała tegoż zobowiązania twierdząc, że dokumentów takich nie posiada, brak więc dowodów dla potwierdzenia, że świadek rzeczywiście przedstawiała oskarżonym raporty, o których zeznawała, - świadek w obawie o osobistą odpowiedzialność jako osoby zajmującej się kwestiami księgowymi spółki (...) i przygotowującej dokumenty finansowe do KRS imieniem spółki, w zeznaniach złożonych przed Sądem za wszelką cenę chciała zwrócić uwagę Sądu na rzekomą wiedzę oskarżonych o braku zasadności, pod względem księgowym, kontynuowania działalności podczas gdy w rzeczywistości tak nie było, co zgodnie z				

	zasadami logiki i doświadczenia mogło być podyktowane próbą odsunięcia od siebie jakiegokolwiek podejrzenia co do braku rzetelności w prowadzeniu księgowości i dokumentacji finansowej co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego przez Sąd I instancji i przypisania oskarżonym sprawstwa zarzuconych im czynów, 2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na: a) błędnym i sprzecznym ze zgromadzonym materiałem dowodowym przyjęciu, że pokrzywdzony A. G. został zapewniony, że otrzyma zapłatę za zlecenie objęte aktem oskarżenia, podczas gdy z jego zeznań jednoznacznie wynika, że nie miał on żadnego kontaktu z oskarżonymi ani w momencie				

	przyjmowania zlecenia na giełdzie transportowej ani później – które to ustalenie miało wpływ na negatywną ocenę zachowania oskarżonych w zakresie ich nastawienia do pokrzywdzonego oraz zamiaru co do realizacji umowy i wpłynęło na przypisanie im winy za zarzucone czyny, b) nieuprawnionym i sprzecznym z zasadami logiki ustaleniu, że oskarżeni dążyli do jak najdłuższego funkcjonowania spółki (...) oraz ich spółki (...) (...), kosztem innych kontrahentów, w tym firmy (...), a nadto, co miesiąc regularnie wypłacano na rzecz A. K. (1) kwotę 2000 zł, co zdaniem Sądu I instancji wskazuje na dokonanie przez oskarżonych oszustwa, podczas gdy: - z rzetelnej analizy historii rachunków (...) spółki (...) z banku (...) wynika, że oskarżeni przelewali pieniądze nie tylko na rzecz firmy (...), lecz także na rzecz wielu innych			

	kontrahentów i przewoźników, - oskarżeni prowadzili działalność gospodarczą w celach zarobkowych, a zatem nie powinien dziwić fakt dokonywania na swoją rzecz wypłat wynagrodzenia, tym bardziej w taki niskiej w stosunku do innych kosztów wysokości (2000 zł) i to tylko na rzecz jednego z nich,, c) błędnym i sprzecznym z materiałem dowodowym ustaleniu, że z zeznań świadka M. D. wynika, iż osoby, które miały roszczenia do firmy (...) powinny być rzetelnie informowane o trudnej sytuacji finansowej spółki już od początku roku 2018, a tak się nie działo, podczas gdy z treści zeznań tego świadka złożonych na rozprawie wprost wynika, że sygnały i telefony dotyczące niezapłaconych faktu pojawiły się dopiero pod koniec działalności firmy, a zatem około sierpnia 2018 roku,				

	d) dokonanie w sposób zupełnie wybiórczy i stronniczy ustalenia na podstawie historii rachunków (...) spółki (...), że A. K. (2) zlecał usługi transportowe firmie (...) i firmie tej płacił regularnie i na czas z konta (...) spółki (...), czego nie uczynił wobec firmy (...), podczas gdy wnikliwa i kompleksowa analiza historii rachunku spółki wskazuje na to, że A. K. (2), a raczej spółka (...), płaciła regularnie także innym firmom oprócz (...), a zatem brak podstaw do przyjęcia faworyzowania „swojej" firmy, a ponadto, z żadnego dowodu nie wynika, czy płatności dla firmy (...) były dokonywane na czas i aby była w tym jakakolwiek celowość oskarżonych aby tym działaniem jednocześnie pokrzywdzić przewoźników wykonujących dla K. usługi, a co więcej firma (...) została założona w celu umożliwienia spółce (...) zdobycia większej ilości				

	zleceń, a co za tym idzie dodatkowych przychodów i możliwości świadczenia usług transportowych we własnym zakresie, a nie służyła wyprowadzaniu pieniędzy ze spółki (...), na co w materiale dowodowym nie ma żadnego dowodu, a co Sąd I instancji wyraźnie sugeruje w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i co przyjmuje jako działalność oszukańczą, e) dowolnym i sprzecznym ze zgromadzonym materiałem dowodowym ustaleniu, że A. K. (2) miał dostęp do systemu przypominającego o upływie terminów płatności za poszczególne usługi, podczas gdy informacje o istnieniu systemu ewidencjonującego zlecenia i zawierającego informację o terminach płatności za konkretne zlecenie pojawiają się tylko w zeznaniach świadka M. D. i świadek ten wyraźnie wskazuje,				

	że „ja nie wiem czy szef miał dostęp do tego programu. Program generuje przypomnienie o płatności. Ja nie widziałem tego, czy szef sprawdza program pod kątem zleceń” – a zatem ustalenie to należy uznać za całkowicie błędne, f) błędnym ustaleniu, że „A. K. (2) zdawał sobie sprawę, że nie mając pieniędzy jego spółka nadal zleca transporty międzynarodowe i nie zapłaci tym, którzy faktycznie ten transport wykonali”, podczas gdy analiza historii rachunków (...) spółki (...), przede wszystkim konta w PLN, wskazuje iż saldo rachunku w okresie 1.06.2018-31.08.2018 nigdy nie było ujemne, a biorąc dodatkowo pod uwagę odroczone i to na długi czas terminy płatności za zlecenia, nie sposób oskarżonym przypisać świadomości niemożliwości uregulowania bieżących zobowiązań za zlecane usługi, lecz należało przyjąć, że oskarżeni działali w				

	usprawiedliwionym przekonaniu, że za te usługi będą w stanie zapłacić, które to wadliwe ustalenia doprowadziły do przypisania oskarżonym czynów z art. 286 § 1 k.k. i błędnego przyjęcia, że działali oni ze z góry powziętym zamiarem bezpośrednim niewywiązania się ze zobowiązań względem firmy (...), g) brak uwzględnienia w stanie faktycznym sprawy następujących okoliczności, wynikających z historii rachunków (...) spółki (...) z banku (...), w szczególności w PLN oraz EURO, za okres 1.06.2018 – 31.08.2018, które dla rozstrzygnięcia sprawy i przypisania oskarżonym winy miały istotne znaczenie: - sytuacja finansowa spółki (...) była bardzo dynamiczna i nie do końca przewidywalna, co wynika z faktu, że spółka (...) notowała liczne wpływy i to bardzo często w wysokich kwotach,				

	saldo rachunku bankowego spółki, w szczególności w PLN posiadało dodatnie saldo, przekraczające okresowo nawet 100 000 zł, co w połączeniu z odroczonymi terminami płatności za usługi transportowe (normą w branży są terminy płatności 45-60 dni), zarówno dla płatności K. na rzecz przewoźników, jak i dla płatności na rzecz spółki (...) przez kontrahentów, wskazuje że oskarżeni mogli pozostawać w usprawiedliwionym przekonaniu, że z bieżących przychodów będą w stanie regulować zaciągane zobowiązania, - spółka (...) do samego końca aktywnej działalności, regulowała co miesiąc wynagrodzenia pracowników, w pełnej wysokości, co potwierdzają też zeznania M. D., M. B. i A. K. (3), a to świadczy o tym, że spółka (...) posiadała bieżące środki finansowe, które mogły wskazywać na				

	możliwość regulowania innych bieżących zobowiązań także wobec przewoźników, - spółka (...) starała się regulować wszelkie bieżące zobowiązania finansowe, w tym na rzecz przewoźników, z niektórymi z nich spółka (...) posiadała bardziej stałą współpracę, na co wskazują powtarzające się płatności wobec poszczególnych podmiotów, a także ponosiła bieżące koszty prowadzenia działalności (czynsz, opłaty za media, księgowość, wynagrodzenia, koszty ubezpieczeń, leasingów itd.) co świadczy o normalnym prowadzeniu działalności gospodarczej, a zatem skoro spółka prowadziła działalność gospodarczą to nielogicznym jest twierdzenie, aby akurat w tym przypadku firmy (...) spółka (...), a konkretnie oskarżeni mieli działać ze z góry powziętym, oszukańczym zamiarem				

	doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w celu osiągnięcia dla siebie korzyści majątkowej, a więc aby to zlecenie miało w rzeczywistości być zamierzonym oszustwem, h) brak uwzględnienia w stanie faktycznym sprawy okoliczności wynikających z zeznań świadka A. K. (3), odnośnie tego, że: - oskarżeni z całą pewnością nie mieli zamiaru aby kogokolwiek oszukać i nie mieli planu aby nie płacić kontrahentom za usługi, na co świadek kilkukrotnie zwracała uwagę w swoich zeznaniach, - sytuacja finansowa spółki była bardzo dynamiczna i zmienna, w związku z czym oskarżeni mogli widząc regularne wpływy pieniędzy, zarówno za wykonywane usługi jak i z tytułu zwrotu podatków VAT, wierzyć w to, że uda im się poprawić sytuację finansową i uratować firmę, na co również świadek				

	wyraźnie zwróciła uwagę, - świadek wskazała również, że oskarżeni nie czerpali z działalności K. znacznych dochodów i kiedy tego wymagała sytuacja to obniżali wypłaty dla siebie, a nadto żyli i prezentowali się całkowicie normalnie, wręcz skromnie, - świadek wskazała też, że firma myślała o podjęciu decyzji o upadłości, ale co jest powszechnie wiadome przeprowadzenie postępowania upadłościowego wiąże się z koniecznością poniesienia kosztów postępowania i to dość znacznych, i zdaniem świadka oskarżony wolał zapłacić wynagrodzenia pracownikom, niż ponosić koszty postępowania upadłościowego, i) brak uwzględnienia w stanie faktycznym sprawy okoliczności wynikających jednoznacznie z zeznań świadków M. D. i M. B., że jako				

	spedytorzy działali oni całkowicie samodzielnie, oskarżeni nie wydawali im poleceń odnośnie konkretnych zleceń, czy też kontrahentów którym mają zlecić oni usługę ani co do przekazywania kontrahentom nieprawdziwych informacji odnośnie kondycji spółki czy też ukrywania tej sytuacji, a także że w momencie zawierania umowy z pokrzywdzonym tylko oni jako spedytorzy mieli kontakt z pracownikiem firmy (...) – co świadczy o tym, że oskarżeni nie mogli wyzyskać błędu w jakim miał znajdować się pokrzywdzony czy też jego pracownik co do sytuacji finansowej spółki (...), gdyż nie mając żadnego kontaktu z pokrzywdzonym i jego pracownikiem i nie wpływając w żaden sposób na kształt zlecenia, nie mogli obejmować świadomością, że pokrzywdzony lub jego pracownik pozostają w błędzie co do możliwości zapłaty przez K. za zleconą usługę,				

	a wszystkie okoliczności wskazują, że oskarżeni nie mieli zamiaru bezpośredniego oszukania pokrzywdzonego, a zatem nie powinno im zostać przypisane sprawstwo zarzuconych czynów. 3. rażącą niewspółmierność kar orzeczonych wobec oskarżonych, polegającą na orzeczeniu względem oskarżonych kar jednostkowych i łącznych ograniczenia wolności, które to kary są zbyt surowe w stosunku do okoliczności sprawy oraz stopnia zawinienia oskarżonych i społecznej szkodliwości przypisanych czynów, podczas gdy zastosowany przez Sąd pierwszej instancji art. 37a k.k. daje możliwość orzeczenia kary łagodniejszego rodzaju – kary grzywny – która to kara byłaby bardziej adekwatna biorąc pod uwagę specyfikę przedmiotowej sprawy,				

	4. rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec A. K. (2), a polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego kary łącznej w wymiarze 1 roku ograniczenia wolności na zasadzie kumulacji, a nie na podstawie zasady asperacji, podczas gdy w stosunku do oskarżonej A. K. (1) Sąd I instancji zastosował właśnie tą zasadę przy wymiarze kary, a dodatkowo w sprawie brak jest wyjątkowych, obciążających okoliczności, które powodowałyby konieczność wymierzenia oskarżonemu maksymalnego wymiaru kary łącznej, 5. niewspółmierną surowość kary ograniczenia wolności wymierzonej obojgu oskarżonym, a polegającą na określeniu formy tej kary jako nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, podczas gdy oboje oskarżeni są osobami na stałe zatrudnionymi, a ponadto oskarżona				

	A. K. (1) pracuje jako sprzedawca w trybie zmianowym, a A. K. (2) pracuje jako kierowca i ma nieregularny czas pracy, zależny od zlecanych mu tras, co powoduje, że wykonanie kary w orzeczonym wymiarze i formie będzie poważnie utrudnione, a nawet może okazać się niemożliwe i będzie stanowić dla oskarżonych zbyt surową dolegliwość, przekraczającą stopień zawinienia.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Ad. 1 – 2. Wskazane zarzuty obrońców oskarżonych A. K. i A. K. (2) są bezzasadne i jako takie nie mogły podważyć co do zasady prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Wbrew bowiem twierdzeniom sformułowanym w apelacji obrońcy Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie naruszył wskazanych w niej przepisów				

postępowania karnego. Na przedpolu rozważań dotyczących przedmiotowych zarzutów – uznanych za niezasadne – wskazać należy, iż w przypadku postawieniu wyrokowi zarzutów opartych o treść art. 438 pkt 2 k.p.k., powinnością skarżącego winno być nie tylko wykazanie, że doszło do obrazy przepisów postępowania. Konieczne jest również wykazanie, że zarzucana obraza przepisów postępowania mogła mieć wpływ na treść orzeczenia. Taki obowiązek wynika wprost z zacytowanego przepisu art. 438 k.p.k. Samo wszak uchybienie przepisom postępowania, jeżeli nie miało wpływu na treść wyroku nie skutkuje uznaniem orzeczenia jako wadliwego. Poza powyższym przy stawianiu zarzutów opartych na obrazie art. 7 k.p.k. sprowadzających się do dokonania oceny wiarygodności materiału			

dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego analizę nie można ograniczać jedynie do zaprezentowania własnego, arbitralnego stanowiska i w przypadku obrońcy oskarżonego ukierunkowaną jedynie na dowody korzystne dla oskarżonego. W przypadku, gdy skarżący stawiając zarzut naruszenia tego przepisu zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia Sądu poprzez wykazywanie dowolnej oceny dowodów nie może ograniczyć się do prostego jej zanegowania i stwierdzenia, że za wiarygodne winny być uznane jedynie wybrane dowody, patrz korzystne dla oskarżonego, w tym jego wyjaśnienia. Taki sposób kwestionowania trafności skarżonego orzeczenia w kontekście przeprowadzonej			

oceny nie może być uznany za skuteczny. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd meriti, w tym zasad wiedzy, logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Nie może być uznane za skuteczne i wystarczające samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się Sąd orzekający, li tylko dowodów przeciwnych. Konieczne jest wykazanie przez skarżącego, że te prezentowane dowody przeciwne, ocenione swobodnie, nie jednostronnie, czy też dowolnie, w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego winny uzyskać walor wiarygodności. Przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną procesową, a mianowicie art. 7 k.p.k. wtedy, gdy m.in. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających			

tak na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15.12.2011 r., II KK 183/11, Legalis). Natomiast wskazanie naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. wymaga wykazania, że przy wyrokowaniu Sąd opierał się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź oparł się na części materiału ujawnionego. Dokonanie wadliwej oceny dowodów nie stanowi natomiast uchybienia dyspozycji art. 410 k.p.k. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, KZS 2007/2/42). Treść sformułowanych w apelacji zarzutów i ich uzasadnienia wskazuje natomiast, że w istocie apelujący zarzucili nieprawidłową, jego zdaniem, ocenę materiału dowodowego. Wymóg orzekania na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu nie oznacza bynajmniej, że na Sądzie orzekającym ciąży bezwzględny			

obowiązek przywoływania i wypowiadania się odnośnie wszystkich bez wyjątku dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19.01.2012 r., VKK 428/11, Legalis). Istotą art. 410 k.p.k. jest to, że Sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie można wydawać na części materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają. Co więcej, wiązanie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy wykazane zostanie, że uchybienie poprawnej oceny dowodów było spowodowane pominięciem istotnej okoliczności zdarzenia, bądź nieujawnienia jej na rozprawie w sposób niezgodny z procedurą gromadzenia i przeprowadzania dowodów. W przypadku, gdy Sąd prawidłowo ujawnił na rozprawie			

dowody, które pozwoliły na wydanie rozstrzygnięcia w sprawie i poddał je ocenie to zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. jest bezpodstawny. Przechodząc do rozważań szczegółowych podkreślenia wymaga, że w treści apelacji obrońcy oskarżonych zarzuty postawione w kontekście naruszenia art. 7 k.p.k. są literalnie sloganowe i abstrahują od przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego toczącego się przed Sądem, w którym ujawniono wszystkie istotne dla tej sprawy dowody i okoliczności. Dokonana ocena zeznań świadka M. B. i A. K. (3), pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie tylko z powodu ich cech wewnętrznych, ale z powodu potwierdzenia, jakie znalazły w innych dowodach (w przypadku depozycji świadka M. B. w określonym oczywiście zakresie). Świadkowie ci nie			

posiadali przymiotu większej wiarygodności, przeciwnie byli poddani krytycznej ocenie. Wbrew zarzutom apelującego zeznania świadka A. K. (3) w niniejszym postępowaniu, są wewnętrznie spójne i zgodne z szeregiem dowodów, których istnienie całkowicie lekceważy skarżący. Całkowicie pomijane są argumenty przytoczone zresztą przez Sąd Rejonowy, że świadek złożyła obszerne zeznania, a jej wiedza była w tym zakresie istotna. Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Okręgowy nie potwierdziła trafności tych zarzutów. W tej części rozważań należy zauważyć, że tak sformułowane zarzuty nie mogą zostać inaczej ocenione niż jako polemika z ustaleniami Sądu I instancji. Po to by skutecznie zanegować dokonaną ocenę przez Sąd orzekający, czy też zarzucić powstały na skutek tejże oceny błąd w ustaleniach faktycznych nie jest wystarczające			

przez stronę swego odmiennego stanowiska w sprawie. „Przy ocenie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, opartego na wadliwej ocenie dowodów, konieczne jest wykazanie przez skarżącego, jakich konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścić się miał sąd. Odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, nie czyni zadość wymaganiom wykazania podstawy zaskarżenia orzeczenia wynikającej z art. 438 pkt 3 k.p.k.” (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23.06.2003 r., SNO 40/03). Sąd Okręgowy dokonując podsumowania i oceny dowodów w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia omówił kompleksowo i w sposób niezwykle skrupulatny i wnikliwy przeprowadzone w sprawie dowody osobowe i nieosobowe. Przede wszystkim, Sąd I			

instancji prawidłowo – zgodnie z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania – obdarzył walorem wiarygodności depozycje świadka M. D., A. K. (3) (mającej dostęp do dokumentacji księgowej), częściowo oczywiście M. B., A. G., B. B. i J. S. i tym samym, nie zasługują na aprobatę twierdzenia skarżącego o rzekomej dowolności w tym kontekście oceny relacji A. K. (3) i M. B., tym bardziej w zestawieniu ich relacji z pozostałym materiałem dowodowym. Bowiem zważywszy na fakt, że zeznania tego świadka stanowiły istotny dowód w sprawie wymagane było poddanie ich wnikliwej analizie. Wbrew zarzutom obrońcy oskarżonych stopień uszczegółowienia zeznań A. K. (3), czy też insynuowanie – nie poparte żadnymi dowodami – jakoby z uwagi na obawy przed osobistą			

odpowiedzialnością miała żywotny interes w przedstawianiu faktów w sposób niekorzystny dla oskarżonych to nie były to okoliczności, które mogłyby zdyskwalifikować w całości zeznania tego świadka. Tym samym, ocena zeznań świadków w kształcie, w jakim dokonał tego Sąd I instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. O wnikliwej ocenie przez Sąd I instancji zeznań tego świadka świadczy chociażby to, że nie zaakceptował ich bezkrytycznie, ale dał im wiarę argumentując w sposób klarowny podstawy takiego stanu rzeczy. Powyższa ocena dowodów Sądu I instancji spełnia kryteria wynikające z art. 7 k.p.k. i dlatego brak jest podstaw do jej podważenia. Skarżący pomimo podjętej próby wykazania w jakim zakresie i z jakich przyczyn Sąd I instancji miałby dopuścić się dowolności w ocenie tego dowodu zadaniu temu nie sprostał.			

W aspekcie powyższego, brak podstaw do uwzględnienia zarzutów z punktów 1 – 2 omawianej apelacji. Reasumując, stwierdzić należy, że wbrew twierdzeniom autora apelacji, sąd pierwszej instancji w wielce obiektywny sposób ocenił ujawniony w sprawie materiał dowodowy i wyprowadził z tej oceny trafne wnioski. Nie jest więc tak, że w polu widzenia sądu meriti znajdowały się wyłącznie niekorzystne dla oskarżonych dowody, zaś tych dowodów, które, jak ujmuje to autor apelacji, świadczyć mają o braku winy oskarżonych – skarżący nie afirmuje. Być może są to te same dowody, ale ocenione zgodnie z intencją skarżącego. Rzecz jednak w tym, że jest to właśnie, tak wielokrotnie przypisywana sądowi pierwszej instancji, subiektywna ocena apelującego obrońcy, całkowicie			

oderwana od realiów sprawy. Ad. 3 – 5. Kontrola odwoławcza nie wykazała, aby wyrokujący w pierwszej instancji Sąd Rejonowy przekroczył reguły sędziowskiego wymiaru kary. W ocenie Sądu Okręgowego dobór oraz intensywność kar, we właściwych, uzasadnionych ich rangą, proporcjach, uwzględnia dyrektywy oraz okoliczności mające wpływ na wymiar kary, a przede wszystkim nie przekraczają stopnia winy. Uprawnione jest przekonanie o współmierności orzeczonych kar ograniczenia wolności, które nie mogą być uznane za rażąco niewspółmierne w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Trzeba pamiętać, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary, środka karnego czy nawiązki musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować.			

W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, środka karnego czy też nawiązki, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara lub środek nie uwzględnia w			

sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, Lex 20053). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, Lex 18899). Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej			

represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania. Przy czym, jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, Lex 18899). Decydujące zaś znaczenie dla wymiaru kary łącznej mają przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do osoby oskarżonej, a także			

potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Natomiast wypracowane wcześniej przez orzecznictwo i doktrynę koncepcje wymiaru kary łącznej w oparciu o bliższą, lub dalszą więź przedmiotowo – podmiotową i czasowo – przestrzenną, zachodzącą pomiędzy poszczególnymi czynami jednostkowymi, także mogą mieć tu znaczenie, jednakże, co najwyżej, pomocnicze. Bowiem kara łączna powinna być postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy. Stanowi ona wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również podkreśla nieopłacalność przestępczej działalności. Z drugiej strony, orzeczona kara łączna powinna być niezbędna dla osiągnięcia celów indywidualnego oddziaływania. W			

procesie orzekania kary łącznej sąd powinien mieć na względzie, czy w danym przypadku zachodzą okoliczności, które przemawiają za zsumowaniem dolegliwości, czy też przeciwnie – w imię racjonalizacji karania, wskazują na konieczność pochłonięcia części kar. Stosowanie zatem kumulacji albo absorpcji, jako że są to rozwiązania skrajne, wymaga istnienia szczególnych przesłanek przemawiających za jednym, albo drugim rozstrzygnięciem. Sąd Rejonowy w przypadku oskarżonych A. K. (1) i A. K. (2) dostrzegł zarówno okoliczności łagodzące, w tym między innymi dotychczasową niekaralność, ale też okoliczności obciążające takie jak wysoki stopień społecznej szkodliwości oraz motywację, działanie z niskich pobudek. Tym samym, w okolicznościach tej sprawy kary w wymiarze ukształtowanym			

orzeczeniem Sądu I instancji zapewniają odpowiednie oddziaływanie w zakresie prewencji ogólnej, będą też odpowiadały społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Taka sankcja – w swym całokształcie – uwzględnia wszystkie dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 53 k.k. Jest więc karą adekwatną i sprawiedliwą, czyli karą, która bilansuje zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące. W ocenie Sądu Okręgowego orzeczone wobec oskarżonych kary jednostkowe i kary łączne nie noszą cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Tym samym trafne jest rozstrzygnięcie w zakresie orzeczonych wobec oskarżonych kar ograniczenia wolności, które nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Tylko zaś taka ocena pozwalałaby na zmianę orzeczenia		

w tym zakresie. Wymierzony kary są karami współmiernymi do stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz stopnia zawinienia, uwzględniają także właściwości i warunki osobiste oskarżonych. Orzeczone kary w sposób prawidłowy uwzględniają i realizują stawiane przed nimi cele wychowawcze i zapobiegawcze, o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania reakcji prawo – karnej zastosowanej wobec oskarżonych A. K. (1) i A. K. (2). Brak także podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w odniesieniu do oskarżonych A. K. (1) i A. K. (2), toteż Sąd Okręgowy, nie dopatrując się również uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, określonych w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., zaskarżony wyrok			

wobec oskarżonych utrzymał w mocy.			
Wniosek			
Wnioski o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych A. K. (1) i A. K. (2), a w przypadku nie uwzględnienia powyższego wymierzenie obojgu kar łagodniejszego rodzaju – kary grzywny, ewentualnie w stosunku do oskarżonego A. K. (2) orzeczenie kary łącznej ograniczenia wolności – przy zastosowaniu zasady asperacji – w wysokości nieprzekraczającej 8 miesięcy ograniczenia wolności i zmianę formy wykonywania orzeczonej kary ograniczenia wolności na potrącenie wynagrodzenia za pracę na cel społeczny, zaś w stosunku do oskarżonej A. K. (1) – zmianę formy wykonywania orzeczonej kary ograniczenia wolności na potrącanie wynagrodzenia za	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

pracę na cel społeczny.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wnioski niezasadne z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.			
4. ***OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU***			
4.1.	---		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
---	---		
5. ***ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO***			
1.7. ***Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji***			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Utrzymanie w mocy w całości			

zaskarżonego wyroku..	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie ustalenia sprawstwa oskarżonych A. K. (1) i A. K. (2), kwestii ich winy i kwalifikacji prawnej przypisanych im czynów, a także wymierzonej im kary. Sąd Okręgowy podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy w zakresie czynów przypisanych oskarżonym, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała wszak, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych w tym względzie działał w zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego. Stąd też rozumowanie Sadu Rejonowego, które doprowadziło do	

dokonania ustaleń faktycznych na kanwie przedmiotowej sprawy w tym zakresie, znajduje odzwierciedlenie w treści uzasadnienia, w którym Sąd Rejonowy w sposób syntetyczny i trafny odniósł się do poszczególnych dowodów, a Sąd odwoławczy w pełni ocenę tą aprobuje. Brak stwierdzenia uchybień wskazanych w środku odwoławczym w tym zakresie, a także uznania zasadności podniesionych zarzutów oraz uwzględnienia sformułowanych wniosków. Zarzuty zawarte w złożonej apelacji oraz zaprezentowane twierdzenia w tej części, stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Skarżący prezentuje w apelacji obszerny, aczkolwiek własny, subiektywny punkt widzenia odnośnie meritum sprawy bez uwzględnienia rzeczywistej treści dowodów i wymowy całokształtu ujawnionych w	

sprawie okoliczności.			
1.8. ***Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji***			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
----------	----------		
Zwięźle o powodach zmiany			
----------	----------		
1.9. ***Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji***			
1.1.7. ***Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia***			
5.3.1.1.1.	----------	~~# art. 439 k.p.k.~~	----------
Zwięźle o powodach uchylenia			
----------	----------		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

----------	----------		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
----------	----------		
5.3.1.4.1.	----------	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~	----------
Zwięźle o powodach uchylenia			
----------	----------		
1.1.8. ***Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania***			
W tym miejscu, wskazać należy – mimo że żadna ze stron postępowania nie kwestionowała na rozprawie apelacyjnej w sprawie o sygn. akt IV Ka 670/23 prawidłowości składu orzekającego Sądu drugiej instancji, ani nie podejmowała inicjatywy mającej			

na celu wyłączenie sędziego sprawozdawcy – iż w przedmiotowej sprawie nie występują w stosunku do sędziego referenta zarówno okoliczności określone w art. 40 k.p.k., jak również okoliczności tego rodzaju – o których mowa w art. 41 k.p.k. – które mogłyby wzbudzić uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w przedmiotowej sprawie. Z żadną ze stron postępowania lub jej przedstawicielem procesowym nie łączą sędziego referenta jakiekolwiek stosunki natury osobistej lub zawodowej, które mogłyby wpływać na bezstronność orzekania. Nie doszło również do uzewnętrznienia przez sędziego poglądu co do istoty sprawy przed wydaniem orzeczenia.

Sąd w niniejszym składzie, podziela tezę, iż mechanizmy służące realizacji konstytucyjnej gwarancji prawa do

sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) – pozostające w zbieżności z wymogami określonymi w art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 14 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, wymagają realnego zapewnienia stronie możliwości urzeczywistnienia tego prawa poprzez wpływ na postępowanie za pomocą takich instrumentów procesowych jak instytucja wyłączenia sędziego, które pozwolą na eliminację jakichkolwiek uzasadnionych na oczach postronnego obserwatora wątpliwości co do bezstronności sędziego – instytucja wyłączenia sędziego w równej mierze służy zapewnieniu realnej bezstronności sądu, jak i umacnianiu autorytetu wymiaru sprawiedliwości przez usuwanie choćby pozorów braku bezstronności.	

W tym stanie rzeczy, sąd w niniejszym składzie nie podziela poglądu, iżby sama w sobie okoliczność zgłoszenia przez sędziego referenta kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w sądzie okręgowym, a w jej efekcie powołanie w dniu 09 lipca 2019 roku na stanowisko sędziowskie sądu okręgowego była wystarczającym uzasadnieniem dla uznania braku zachowania przez tegoż sędziego zewnętrznych znamion bezstronności w niniejszym procesie. W tym zakresie podzielić należy argumenty zawarte w orzeczeniach Sądu Najwyższego (por. np. uchwałę z dnia 02 czerwca 2022 r., I KZP 2/22) oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (por. m. in. wyrok z dnia 06 października 2021 r., C-487/19).

W efekcie sąd w niniejszym składzie stoi na stanowisku, że brak jest podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w

następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

W świetle powyższego za utrwalone należy przyjąć, że do stwierdzenia braku bezstronności sędziego konieczne jest dodatkowo osadzenie okoliczności wskazywanych jako podstawa niniejszego wniosku w określonych skonkretyzowanych realiach dotyczących postępowania nominacyjnego danej osoby (podobny wniosek wynika z argumentacji zawartej w sentencji i uzasadnieniu wyroku TSUE z dnia 06 października 2021 r., C-487/19). Ponadto, z przywołanego wyroku TSUE (a także wielu innych judykatów TSUE czy ETPCz) wynika, iż skoro powołanie

sędziego jest wieloelementowym procesem, do postawienia wniosku, że zagrożona jest prawidłowość skutku, do którego doprowadził wspomniany proces – rozumianego jako brak bezstronności sędziego – konieczne jest dokonanie analizy wszystkich elementów tego procesu i ich sumaryczna, rzetelna i pozbawiona charakteru polemiczno – politycznego analiza. Podnieść w tym miejscu też należy, iż powołanie sędziego referenta niniejszej sprawy IV Ka 670/23 na stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w Piotrkowie Trybunalskim dokonane zostało nie przez organ władzy wykonawczej czy ustawodawczej, ale przez organ władzy sądowniczej (art. 112 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych - t.j. Dz. U. z 2023	

r., poz. 217 z późn. zm.), zatem nie powstała z tego powodu zależność od którejkolwiek z alternatywnej, dla sądowej, władz.

Sędzia referent sprawy IV Ka 670/23 w pionie karnym orzeka od 2010 roku. W przebiegu służby sędziowskiej był wielokrotnie delegowany do orzekania w sądzie wyższej instancji, a mianowicie w Sądzie Okręgowym w Piotrkowie Trybunalskim – wydziale karnym odwoławczym. Posiada więc wieloletnie doświadczenie orzecznicze zdobyte nie tylko w sądzie rejonowym i okręgowym, ale też w sądzie apelacyjnym. Przy czym, zgłoszenie na delegację do Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Warszawie zostało poprzedzone prawie 13-letnim stażem orzeczniczym w sprawach karnych, a w tym czasie wielokrotnym delegowaniem do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w

Piotrkowie Trybunalskim (począwszy od 2011 r. delegowanie do wydziału karnego odwoławczego, zaś od 18 czerwca 2018 r. delegacja stała do orzekania w IV Wydziale Karnym Odwoławczym), i uzyskaniem pozytywnej oceny pracy, co wynika z oceny sporządzonej przez Wizytatora ds. karnych Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim, znajdującej się w aktach osobowych sędziego. W tym miejscu odwołać się należy do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w uchwale 3 Izb z dnia 23.01.2002 r. BSA I-4110-1/20, które dotychczas nie zostało przecież zmienione a jedynie potwierdzone przez kolejne orzeczenia np. postanowienie z 16.09.2021 r. sygn. I Kz 29/21, OSNK nr 10/2021 poz. 41, uchwała 7 sędziów z 2.06.2022 r. sygn. I KZP 2/22, OSNK nr 6/2022 poz. 22 czy postanowienie z 5.07.2022 r. sygn. II KK 72/22.		

Stanowisko to oznacza, że co do sędziów sądów powszechnych badanie kwestii niezależności, niezawisłości i bezstronności w kontekście przesłanki nienależytej obsady sądu z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a także podstawy z art. 41 § 1 k.p.k. i odpowiednio z art. 42a § 3 u.s.p., musi dotyczyć szczególnych okoliczności konkretnej sprawy i konkretnego sędziego, a nie samego faktu powołania na urząd sędziego czy delegowania. Przyjąć także trzeba, że od wyrażenia takiej oceny nie są zwolnieni nowo powołani sędziowie i nie narusza to społecznego zaufania do wymiaru sprawiedliwości. Chodzi bowiem o stan, który - poza wewnętrznym przekonaniem danego sędziego - w sposób obiektywny powodowałby naruszenie gwarancji do bezstronnego i niezależnego	

rozpoznania sprawy w odbiorze stron czy obserwatorów danego procesu. W świetle powyższego za utrwalone należy przyjąć, że do stwierdzenia braku bezstronności sędziego konieczne jest dodatkowo osadzenie okoliczności wskazywanych jako podstawa niniejszego wniosku w określonych skonkretyzowanych realiach dotyczących postępowania nominacyjnego danej osoby (podobny wniosek wynika z argumentacji zawartej w sentencji i uzasadnieniu wyroku TSUE z dnia 06 października 2021 r., C-487/19). Ponadto, z przywołanego wyroku TSUE (a także wielu innych judykatów TSUE czy ETPCz) wynika, iż skoro powołanie sędziego jest wieloelementowym procesem, do postawienia wniosku, że zagrożona jest prawidłowość skutku, do którego doprowadził wspomniany proces – rozumianego jako	

brak bezstronności sędziego – konieczne jest dokonanie analizy wszystkich elementów tego procesu i ich sumaryczna, rzetelna i pozbawiona charakteru polemiczno – politycznego analiza. W tym kontekście zważyć należy, iż proces opiniowania przez Krajową Radę Sądownictwa sędziego zwieńczony uchwałą z dnia 03 kwietnia 2019 r., wbrew temu co zawarł w swych motywach Sąd Najwyższy do wyroku z dnia 17 maja 2023 r. w sprawie V KK 17/23, był przejrzysty i transparentny. Zamiast rzeczowych argumentów, odnoszących się chociażby do próby wykazania związku pomiędzy osobą sędziego, jego szeroko rozumianym postępowaniem, a charakterem sprawy we wspomnianym judykacie Sąd Najwyższy skupił się na wymienieniu funkcji, jakie na przestrzeni kilku ostatnich lat badany	

sędzia piastował, a mianowicie zastępcy rzecznika dyscyplinarnego, czy też wizytatora do spraw karnych (od dnia 01 stycznia 2022 roku) oraz delegowaniu do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie.

Wyraźnie podkreślić należy, iż każdy sędzia jest zarazem uprawniony, jak i zobowiązany do podnoszenia swoich kwalifikacji zawodowych, a wyrazem i formą tego może być w szczególności orzekanie w ramach delegacji w Sądzie wyższego rzędu.

Zestawiając w swej retoryce doświadczenie zawodowe sędziego uczestniczącego w procesie opiniowania przez KRS z innymi kandydatami z niezrozumiałych względów w sprawie V KK 17/23 Sąd Najwyższy posłużył się przy tym manipulacją, przemilczeniem i wykazał z nieznanych względów daleko idącą aberrację.

W tym stanie rzeczy, podkreślenia wymaga, iż w przedmiotowej sprawie nie zaistniały żadne obiektywne podstawy do wyłączenia mnie od jej rozpoznania. Powyższe okoliczności wskazują, iż brak jest podstaw do uznania, że mój osąd w sprawie IV Ka 670/23 doprowadzić mógł do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności sędziego, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy.		
1.10. ***Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku***		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
---	---	---
6. ***Koszty Procesu***		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Biorąc pod uwagę sytuację osobistą i możliwości finansowe oskarżonych, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zwolnił ich od uiszczenia wydatków za postępowanie odwoławcze oraz od opłat za drugą instancję.	
7. ***PODPIS***		

0.1.1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych A. K. (1) i A. K. (2).	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 31 października 2023 roku w sprawie II K 513/22.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana